

Arrest

nr. 148 039 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 september 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 januari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie - in casu aangehaald door te verwijzen naar de redenen die behoren tot de gegrondheid wat betreft duurzame lokale verankering met vraag om zijn privé-leven te eerbiedigen, - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet ingegaan worden op de redenen ten gronde.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Zijn asielaanvraag dd. 25.08.2009 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 11.10.2010 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Vervolgens werd hij op 07.12.2010 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, met kennisgeving dd. 10.12.2010.

Desondanks verklaarde de betrokkene zich een tweede maal kandidaat vluchteling op 24.12.2010. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde op 16.05.2011 om aan hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming te verlenen, met kennisgeving dd. 17.05.2011.

Daarop startte de verzoeker op 24.02.2014 zijn derde asielaanprocedure op. Deze werd op 09.04.2014 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de beslissing om de aanvraag niet in overweging te nemen. Deze weigeringsbeslissing werd hem op 10.04.2014 betekend. Vervolgens werd hij op 25.04.2014 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies. Op 11.12.2014 heeft de RW zijn beroep verworpen. Hij kreeg op 18.12.2014 uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 28.12.2014

De duur van de procedures - namelijk 1 jaar, 1 maand en 16 dagen wat de 1ste betreft, 4 maanden en 22 dagen wat de 2de betreft en 9 maanden 17 dagen wat de 3de betreft, was helemaal niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkene zelf heeft de duur van het legale verblijf, in afwachting van een uitspraak betreffende de opeenvolgende asielpcedures, enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van een asielpprocedure, in een poging om zijn verblijf te rekken.

De betrokkene heeft daarnaast eveneens meerdere procedures opgestart op humanitaire gronden.

Na een hongerstaking werd aan hem op 07.07.2011 tijdelijk verblijf toegekend in kader van art. 9 en 13 van de wet, op uitdrukkelijke voorwaarde van tewerkstelling en het niet ten laste zijn van de maatschappij, waarbij eveneens de situatie in het herkomstland (art. 3 EH RM) in rekening diende te worden gebracht op het moment dat beslist zou worden over de al dan niet verderzetting van dit legale verblijf. Op 18.08.2011 ontving hij een bijlage 15 en op 01.09.2011 werd aan hem een A-kaart afgeleverd, geldig tot 18.02.2012. Daarna bleek echter dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om een verlenging van het verblijf te bekomen. Op 12.09.2012 diende hij een aanvraag in tot verlenging van de verblijfstitel. Op 07.11.2012 werd hem die verlenging geweigerd, na een onderzoek naar de veiligheidssituatie in het herkomstland - waarbij hem medegedeeld werd dat hij binnen de 30 dagen het grondgebied diende te verlaten. Deze beslissing werd hem betekend dd. 16.11.2012. Benadrukt wordt dat de betrokkene gedurende niet meer dan 6 maanden over de verblijfstitel, de A-kaart, heeft beschikt.

Op 11.12.2012 diende hij een aanvraag in op basis van art. 9 bis, die op 07.08.2014 werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing, aan hem betekend dd. 14.08.2014.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing of tegen een weigeringsbeslissing in het kader van art. 9 bis, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

Desalniettemin houdt de betrokkene enerzijds de onmogelijkheid tot terugkeer naar het herkomstland vol. Anderzijds zegt hij in voorliggend verzoekschrift dat een annulatieberoep werd ingediend bij de RW tegen de onontvankelijke beslissing op grand van art. 9 bis dd. 14.08.2014.

De betrokkene heeft 3 asielprocedures doorlopen die allen werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. De laatste beslissing op rij werd zeer recentelijk genomen, namelijk op 11.12.2014. De beweerde problemen in zijn land van herkomst hebben dus reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek. De aanvragen werden afgewezen en subsidiaire bescherming werd hem geweigerd. Zijn volgehouden vrees kan derhalve niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen. In voorliggend verzoekschrift wordt daarenboven enkel de algemene situatie aangehaald zonder dat evenwel concreet aangetoond wordt dat de betrokkene individueel risico loopt bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

Inzake het argument dat een annulatieberoep werd ingediend bij de RVV tegen de onontvankelijke beslissing op grand van art. 9 bis dd. 14.08.2014, dient geantwoord te worden dat een dergelijk beroep geen opschortende werking heeft en dat de aanwezigheid van de betrokkene niet vereist is daar hij zich kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Bijgevolg kan ook dit argument niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.*

Voorts wordt het proportionaliteitsbeginsel naar voor geschoven. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkene bouwt de redenering rond het nadeel dat dit voor hem oplevert, terwijl hij het bedoelde voordeel slechts bekomen heeft ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om, volgend op een afgewezen asielaanvraag, gevolgd door het opstarten van tal van procedures en een hongerstaking. Zodoende poogt de verzoeker om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Er is echter geen sprake van een wettig nadeel wanneer een "integratieproces" in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Motieven voor de regularisatie en redenen waarom hij in België wenst te verblijven (grondvoorwaarden)," waaronder - de duur van zijn ononderbroken verblijf en de verschillende door hem aangespannen procedures, de hangende asielprocedure en de situatie in het herkomstland met aanhaling van art. 3 EVRM ten bewijze waarvan een reisadvies, een aantal rapporten en krantenartikels worden voorgelegd - en zijn recht op een privé-leven en de vestiging van zijn belangen in België met inroeping van art. 8 EVRM, de instructie van 26.03.2009 en de criteria 2.8A en B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, zijn kennis van de Franse taal; zijn inspanningen om zich administratief in orde te stellen wat tewerkstelling betreft, zijn arbeidskaarttype C, zijn werkwillegheid, zijn vrienden- en kennissenkring ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd, zijn aangename persoonlijkheid, ruimdenkendheid, respect en beschikbaarheid, de afwezigheid van elementen van openbare orde, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

1.3. Op 29 januari 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt wel een paspoort voor, doch geen geldig visum”.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift geen middel dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Het gehele betoog ter ondersteuning van het enig middel is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Bijgevolg moet geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover deze is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dit om andere redenen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980; Schending van artikel 39/2 §1 van de wet van 15.12.1980; Schending van het algemene beginsel van adequate motivering van administratieve beslissingen, als algemeen beginsel zoals opgenomen in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als bijzondere verplichting zoals opgenomen in artikel 62 van de wet van 15 december 1980;*

Schending van de artikelen 3 en 8 EVRM;

Schending van de algemene beginselen van administratief recht, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de verplichting om geen manifeste beoordelingsfout te begaan”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“DOORDAT,

De onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

TERWIJL,

Er wel degelijk buitengewone omstandigheden in casu aanwezig zijn en dat er dus daadwerkelijk aan de ontvankelijkheidsvereisten van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 voldaan is.

Artikel 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. ”

Het eerste argument dat werd aangevoerd door tegenpartij IS dat: “De elementen van integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld kunnen worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet ingegaan worden op de redenen ten gronde” .

Maar wat in door tegenpartij voornoemd arrest vernietigd werd is de Instructie van eind juli 2009, doordat die het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden

bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen.

Doch werd de vaststaande rechtspraak van de RvV, vermeld in de regularisatieaanvraag van verzoeker en volgens dewelke "het onderzoek van de aanvraag onder twee aspecten (...) geenszins uitsluit dat eenzelfde feit tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid uitmaakt die de invoering van de aanvraag in België toelaat en een reden die de toekenning van het verblijfsrecht rechtvaardigt (CE 73.025 van 9.04.1998, CE 75.561 van 7.08.1998, CE 75.592 van 413.08.1998, CE 85.530 van 22.02.2000)" daardoor niet tegengesproken noch omver gedaan.

Door geenszins in te gaan op de verschillende en uitgebreide elementen van integratie (duurzame lokale verankering met vraag om het privéleven van verzoeker te eerbiedigen) aangevoerd door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag, met als enige motivatie dat aangezien deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, ze bijgevolg niet in deze fase behandeld worden, wordt de motiveringsplicht, evenals artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, geschonden.

Inderdaad, verzoeker had onder de ontvankelijkheidsvoorwaarden van zijn aanvraag uitdrukkelijk gesteld dat "Bijkomend dient er te worden opgemerkt dat de redenen die de aanvraag tot regularisatie rechtvaardigen (gegrondheidsvoorwaarden), te weten, het feit dat verzoeker in een prangende humanitaire situatie verkeert (cfr. huidige veiligheidssituatie in Afghanistan), blijk geeft van een duurzame lokale verankering in België, en recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven, ook weerhouden moeten worden als voldoende rechtvaardigende ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de verblijfsaanvraag".

Deze verschillende argumenten werden uitvoerig uiteengelegd onder punt 2. "Motieven voor de regularisatie en redenen waarom hij in België wenst te verblijven (grondvoorwaarden)", en het is dus uiteraard naar deze gehelde ontwikkeling die men daaronder vindt dat verzoeker verwees.

Het tweede argument dat werd aangevoerd door tegenpartij is dat: "Betrokkene heeft 3 asielprocedures doorlopen die allen werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. De laatste beslissing op rij werd zeer recentelijk genomen, namelijk op 11.12.2014. De beweerde problemen in zijn land van herkomst hebben dus reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek. [..] Zijn volgehouden vrees kan derhalve niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in toepassing van art. 9bis van de wet in België in te dienen. In voorliggend verzoekschrift wordt daarenboven enkel de algemene situatie aangehaald zonder dat evenwel concreet aangetoond wordt dat de betrokkenen individueel risico loopt bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland".

Door als enige motivatie te verwijzen naar het arrest geveld op 9.12.2014 door de RvV in het kader van de derde asielaanvraag van verzoeker, zonder op enige wijze in te gaan op de veelvoudige documenten en rapporten uiteengelegd en toegevoegd aan de regularisatieaanvraag waarin de veiligheidssituatie van Afghanistan en Kaboel beschreven wordt, schendt tegenpartij zijn zorgvuldigheidsplicht, maar ook zijn motiveringsplicht.

Het voldoet inderdaad niet om enkel naar dit arrest te verwijzen, des te meer dat dit arrest als referentienorm voor de subsidiaire bescherming (reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48.4) andere standaarden handhaaft dan dewelke onder het begrip "buitengewone omstandigheden" vervat in artikel 9bis gehandhaafd worden. Inderdaad, deze twee rechtsgronden (subsidiaire bescherming en humanitaire regularisatie) steunen op verschillende voorwaarden en objectieven, waardoor de veiligheidssituatie (zoals deze in Afghanistan die hedendaags erkend is als zijnde een oorlogsland) anders beoordeeld wordt. In het kader van de humanitaire regularisatieaanvraag volstaat het dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn herkomstland om er een aanvraag in te dienen.

Daarbovenop erkent dit arrest zelf dat: "In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en de actualisaties gevoegd bij de nota van verweerder van 23 september 2014, met name de COI Focus Afghanistan, en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in deze provincie, toch blijkt duidelijk dat het grootste aandeel te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land (...)".

Daarnaast geldt ook het feit dat er tegenwoordig een administratieve onmogelijkheid bestaat voor verzoeker aangezien Afghanistan geen Belgische ambassade nog consulaire dienst meer heeft. Het maakt het daarom voor verzoeker nog moeilijker om terug te keren naar Afghanistan. Eenmaal in Kaboel, die al voldoende gevaarlijk is, kan hij daar zelfs geen aanvraag indienen. Hij zou daarvoor naar Islamabad moeten gaan, wat totaal uitgesloten is.

Daarvoor moet inderdaad een visum worden aangevraagd, die in de huidige situatie nooit (tijdig) verkregen zou kunnen worden, en de weg die van Kaboel naar Islamabad gaat is uiterst gevaarlijk (men passeert namelijk Peshawar en andere totaal afgeraden streken en steden).

Tegenpartij schendt hierdoor klaarblijkelijk artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, door de veiligheidssituatie in Afghanistan dat door verzoeker als buitengewone omstandigheid aangevoerd werd in zijn regularisatieaanvraag, gelijk te stellen met de interpretatie van de veiligheidssituatie die gedaan

werd door de RvV in de perspectief van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming.

Trouwens verwijst verzoeker naar een recent arrest van Uw Raad dat herhaalt dat:

"Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... "(RvV 18 december 2014, nr. 135523).

Ook de motivering sp licht en zorgvuldigheidsplicht werden door tegenpartij in de bestreden beslissing geschonden, door slechts te verwijzen naar een arrest gevelde op 9.12.2014 door Uw Raad zonder op enige ontwikkeling van verzoeker in te gaan, die nochtans uitgebreid werden aangevoerd en gestaafd met stukken in de regularisatieaanvraag.

Het derde argument dat werd aangevoerd door tegenpartij is dat: "Voorts werd het proportionaliteitsbeginsel naar voor geschoven [. . .]. Er is echter geen sprake van een wettig nadeel wanneer een "integratie proces " in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu".

Tegenpartij lijkt geen enkele proportionaliteitstest te hebben doorgevoerd, doch simpelweg te hebben beslist dat voor een vreemdeling zonder verblijfsrecht het ipso facto gerechtvaardigd is om geen rekening te houden met het integratieproces dat wordt voorgesteld en de eerbiediging van het privéleven dat wordt aangevoerd.

Hierdoor miskent tegenpartij artikel 8 EVRM, dat door verzoeker werd aangevoerd als ontvankelijkheids- en gegrondheidsmotief in zijn regularisatieaanvraag .

Ten slotte verklaart tegenpartij dat "De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Motieven voor de regularisatie en redenen waarom hij in België wenst te verblijven (grondvoorwaarden), waaronder de duur van zijn ononderbroken verblijf en de verschillende door hem aangespannen procedures, de hangende asiel procedure en de situatie in het herkomstland met aanhaling van art. 3 EVRM, en zijn recht op een privéleven en de vestiging van zijn belangen in België met inroeping van art. 8 EVRM hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde".

Hierop werd al geantwoord onder het eerste argument, waarbij verzoeker dus aan tegenpartij verwijt om geen uitvoerige analyse te hebben gedaan van de ontvankelijkheidsmotieven van zijn regularisatieaanvraag, die als een geheel moeten worden beschouwd.

De aangevochten beslissing schendt dus in ieder geval het enige middel.

Dat het middel ernstig is."

3.2. Het verzoekschrift ontbeert een concrete uitleg aangaande de wijze waarop het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet geschonden werden door de eerste bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Een eerste punt van kritiek van verzoeker is gericht tegen de volgende passage in de eerste bestreden beslissing: *“De elementen van integratie - in casu aangehaald door te verwijzen naar de redenen die behoren tot de gegrondheid wat betreft duurzame lokale verankering met vraag om zijn privé-leven te eerbiedigen, - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet ingegaan worden op de redenen ten gronde.”*

3.7. Verzoeker had blijkens het administratief dossier waarin zich de in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt gesteld: *“Hij benadrukt daarbij dat de motivatie die ten gronde wordt aangebracht ook als motivatie voor de ontvankelijkheid van de aanvraag geldt.”* Blijkens de hierboven vermelde passage van de eerste bestreden beslissing weerhoudt de verwerende partij op een pertinente wijze deze omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden omdat de elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Verwerende partij oordeelt op even pertinente wijze dat er niet verder kan worden ingegaan op de elementen van integratie aangezien de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beoordeling vindt wel degelijk steun in het arrest nr. 198.769 van de Raad van State waarin duidelijk kan gelezen worden voor zowel artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet als voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Het is net omdat de voor de Raad van State aangevochten instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend, dat ze vernietigd werd. Immers oordeelde de Raad van State in het betrokken arrest dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De Raad van State stelde dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Verzoekers eerste punt van kritiek is derhalve niet gegrond.

3.8. Een tweede punt van kritiek van verzoeker is gericht tegen de volgende passage in de eerste bestreden beslissing: *“De betrokkene heeft 3 asielprocedures doorlopen die allen werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. De laatste beslissing op rij werd zeer recentelijk genomen, namelijk op 11.12.2014. De beweerdde problemen in zijn land van herkomst hebben dus reeds het voorwerp*

uitgemaakt van een diepgaand onderzoek. De aanvragen werden afgewezen en subsidiaire bescherming werd hem geweigerd. Zijn volgehouden vrees kan derhalve niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen. In voorliggend verzoekschrift wordt daarenboven enkel de algemene situatie aangehaald zonder dat evenwel concreet aangetoond wordt dat de betrokkene individueel risico loopt bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland."

3.9. Deze overweging is eens te meer pertinent. Verzoeker kan niet de verwachting koesteren dat indien gespecialiseerde asielinstanties tot driemaal toe weigeren hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, waarbij de situatie in zijn land van oorsprong aan bod komt, de verwerende partij ter beoordeling van het argument van verzoeker inzake een vrees voor terugkeer nogmaals zelf aan een onderzoek dient te onderwerpen, evenals al de documenten en rapporten die verzoeker ter staving daarvan toevoegt aan zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, te meer daar hij niet concreet aantoonde dat hij een individueel risico loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt niets in tegen volgende vaststelling van de verwerende partij: *"In voorliggend verzoekschrift wordt daarenboven enkel de algemene situatie aangehaald zonder dat evenwel concreet aangetoond wordt dat de betrokkene individueel risico loopt bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland."* Deze appreciatie houdt in dat verwerende partij de documenten en rapporten niet zomaar aan de kant heeft geschoven.

3.10. Verzoeker spitst zich toe op een overweging gedaan in de beschikking van de Raad van 13 oktober 2014 waarnaar in het arrest nr. 134 761 van 9 december 2014 wordt verwezen, maar de Raad ziet niet in hoe dit de inschatting van de verwerende partij aan het wankelen kan brengen, te meer daar in het voormelde arrest van de Raad kan gelezen worden, *"Wat verzoekende partij haar argumentatie omtrent de actuele veiligheidssituatie in Kabul betreft, en de informatie die zij in dit verband ter terechtzitting in een aanvullende nota neerlegt, stelt de Raad vast dat deze, net als de eerder door haar aangebrachte informatie, niet van aard is om afbreuk te doen aan, doch in de lijn ligt van en aansluit bij de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, welke als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, en op grond waarvan de commissarisgeneraal terecht heeft geoordeeld dat er in (verzoekende partij haar regio van herkomst, het district Shakardara in de provincie) Kabul actueel geen situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen stukken bij die de informatie van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit die door verzoekende partij aangebracht blijkt dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel."*

3.11. Verzoeker haalt voorts aan *"dat er tegenwoordig een administratieve onmogelijkheid bestaat voor verzoeker aangezien Afghanistans geen Belgische ambassade no[ch] consulaire dienst meer heeft."* Blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd deze omstandigheid niet aangehaald als buitengewone omstandigheid. Verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die haar niet werden voorgelegd. De Raad kan niet in de plaats van de verwerende partij verzoekers aanvraag gaan beoordelen aan de hand van elementen die verzoeker voor het eerst ontwikkelt in zijn verzoekschrift.

Het tweede punt van kritiek is niet gegrond.

3.12. Een derde punt van kritiek is gericht tegen de volgende passage in de eerste bestreden beslissing: *"Voorts wordt het proportionaliteitsbeginsel naar voor geschoven. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkene bouwt de redenering rond het nadeel dat dit voor hem oplevert, terwijl hij het bedoelde voordeel slechts bekomen heeft ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om, volgend op een afgewezen asielaanvraag, gevolgd door het opstarten van tal van procedures en een hongerstaking. Zodoende poogt de verzoeker om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Er is echter geen sprake van een wettig nadeel wanneer een "integratieproces" in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu "*

3.13. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noopt de verwerende partij tot niet meer dan op een duidelijke wijze uiteen te zetten waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen, quod in casu. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker nergens het proportionaliteitsbeginsel naar voren heeft geschoven in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker kan dan ook niet de beoordeling bekritisieren van een omstandigheid die hij niet heeft ingeroepen. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noopt verwerende partij niet tot het doorvoeren van een proportionaliteitstest zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. Aan een integratieproces en privéleven dat grotendeels tot stand kwam tijdens illegaal of precair verblijf kan niet de verwachting ontleend worden dat dit voor de verwerende partij een positieve verplichting met zich meebrengt om verzoeker toe te staan verder op het grondgebied te verblijven. Onder het kopje *“Motieven voor de regularisatie en redenen waarom hij in België wenst te verblijven (grondvoorwaarden)”* had verzoeker onder meer gewezen op zijn integratie in België ter staving waarvan hij getuigenissen had neergelegd. Vervolgens besluit verzoeker *“Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd. Verzoeker heeft nooit enig probleem met de Belgische autoriteiten gehad. Hem verwijderen van het Belgisch grondgebied zou een grove schending van zijn recht op privé-leven uitmaken en dus een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengen. Ter besluit moet er dus een verblijfstitel voor onbeperkte duur worden uitgereikt.”* De passage van de eerste bestreden beslissing vermeld in punt 3.6. samen met *“De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel “Motieven voor de regularisatie en redenen waarom hij in België wenst te verblijven (grondvoorwaarden),” waaronder - de duur van zijn ononderbroken verblijf en de verschillende door hem aangespannen procedures, de hangende asielprocedure en de situatie in het herkomstland met aanhaling van art. 3 EVRM ten bewijze waarvan een reisadvies, een aantal rapporten en krantenartikels worden voorgelegd - en zijn recht op een privé-leven en de vestiging van zijn belangen in België met inroeping van art. 8 EVRM, de instructie van 26.03.2009 en de criteria 2.8A en B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, zijn kennis van de Franse taal; zijn inspanningen om zich administratief in orde te stellen wat tewerkstelling betreft, zijn arbeidskaarttype C, zijn werkwillegheid, zijn vrienden- en kennissenkring ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd, zijn aangename persoonlijkheid, ruimdenkendheid, respect en beschikbaarheid, de afwezigheid van elementen van openbare orde, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld”*, vormen in verband hiermee een afdoende motivering.

Het derde punt van kritiek is niet gegrond.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA